

holdet er det, at der mellem de interesserede Parter, mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne, er opnaaet Enighed om et saa stort og vigtigt Spørgsmaal, og naar de som Betingelse for deres Tilslutning have sagt, at dette Forslag skulde tiltrædes uændret, vil jeg betragte det som meget betænkeligt for Lovgivningsmagten at vedtage nogen nævneværdig Ændring i denne Sag, selv om vi selvfølgelig have rent juridisk Ret dertil. Thi hvis vi forandre det Grundlag, som her foreligger, have vi jo ingen Sikkerhed for, at det blev et Forslag, som begge Parter vilde være tilfredse med. Men naar det er saaledes, er der jo meget lidt Grund til at komme vidtløftigt ind paa at diskutere hele dette Forslag.

Det glæder mig for saa vidt, at ingen af Parterne har villet gaa med til Forslaget om tvungen Voldgift i Interessestridigheder. Jeg vil kun ganske en passant konstatere dette, at hverken Arbejdsgiverne eller Arbejderne, hvor det drejer sig om Interessestridigheder, ville have tvungen Voldgift, selv om det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) og det ærede Medlem, som var Ordfører for Socialdemokraterne, vilde have tvungen Voldgift for Læger; f. Eks. ved Fastsættelse af Takster havde de Herrer ikke noget imod det. (Berntsen: Det er noget andet). Det er noget andet, siger det ærede Medlem fra Assens. Jeg tvivler ikke paa, at han anser det for noget andet; jeg synes nu imidlertid, at det er ganske det samme. I Betænkningens Side 4 staar der: „Ingen af Parterne kan derfor i Interessestridigheder anbefale den saakaldte „tvungne Voldgift“. Ikke alene i egen Interesse mener man at burde modsætte sig en Ordning, som afskærer Parterne fra deres hidtidige Indflydelse paa Forhold, som høre til deres vigtigste Livsinteresser, men ogsaa af Hensyn til Samfundet fraraader man en Lovforanstaltning, hvorved Statsstyrelsen paa ganske uberegnelig Maade kan paa drage sig moralsk Ansvar for de private Bedrífers Rentabilitet.“

Jeg synes, det er meget forstandige Ord, der her ere sagte, og det viser sig jo ogsaa, naar man læser Betænkningen igennem, at der findes en meget interessant Redegørelse om Forholdene paa New Zealand, hvor man har saadan tvungen Voldgift, der fastsætter Arbejdslønnen, og det er meget interessant at læse om det. For det viser sig der, at medens i Begyndelsen Forholdet var saadant, at Arbejderne vare henrykte over den tvungne Voldgift, der

fastsatte Arbejdslønnen, fordi Arbejdslønnen altid blev fastsat saa højt som muligt, saa er det kommet dertil, at nu er det Arbejdsgiverne, som ere tilfredse med det, og nu er det Arbejderne, som ere utilfredse, fordi nu have Arbejderne efterhaanden faaet omtrent den samme Løn allesammen. Men saa fremhæves der en Ting til, som er meget værd at lægge Mærke til, og det er det, at hvis man skulde have en saadan tvungen Voldgift, der indførte en Normalarbejds løn, saa vilde det føre til, at Samfundet maatte gaa over til en meget stærkt protektionistisk Toldpolitik og en meget skadelig Toldpolitik. Derfor er der ingen af Parterne, som har ønsket at gaa hertil.

Derimod har man ønsket, at Voldgiftsretten skulde omfatte andre Ting, navnlig Ikke-Overholdelse af indgaaede Kontrakter. Naar der kommer Strid mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, kan det jo være paa Grund af forskellige Forhold. Det kan være rene Lønstridigheder, om Lønnen skal forhøjes eller ikke; en saadan Ting kommer altsaa ikke ind under Voldgiftsretten, og det synes jeg er overordentlig fornuftigt. Men derimod kommer Strid om Forstaaelsen af indgaaede Kontrakter ind under en saadan Voldgiftsret. Dernæst kunne Arbejderne jo strejke af andre Grunde; det kan være Farer, som true dem under daarlige Arbejdsforhold o. s. v. Efterhaanden som Fabriksloven imidlertid udvikles, efterhaanden som det kommer dertil, at Fabriktilsynet bliver mere og mere effektivt, blive den Art Farer for en stor Del udelukkede. Saa kan der selvfølgelig være saadanne Forhold, som f. Eks. at Arbejderne ere utilfredse med Arbejdslederen, fordi han behandler dem mindre hensynsfuldt; ogsaa i den Slags Forhold er det jo meget vanskeligt at mægle. Derimod er det meget godt at have Mægling med Hensyn til Kontraktens rette Forstaaelse. Jeg skal imidlertid som sagt ikke komme med Forslag til Ændringer i den her foreslaaede Voldgiftsret, fordi, som allerede nævnt, de 20 Repræsentanter ere bleve enige derom; ellers kunde der være enkelte Ting, som ved en Gennemlæsning af Beretningen falder i Øjnene, det kunde være meget fornuftigt at faa med, f. Eks. flere af de Ting, som de have i andre Lande. I Holland have de f. Eks. i Lov om Arbejdskontrakter af 13. Juni 1907 den Bestemmelse, at private Kontrakter mellem Arbejdsgivere og Arbejdere ikke kunne staa i Strid med de Overenskomster, som deres Organisationer have sluttet. Det finder jeg